

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2699

гр. София, 30.10.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цветко Лазаров

Членове: Ралица Д.а
Нина Стойчева

при участието на секретаря Ваня Ил. Иванова
като разгледа докладваното от Ралица Д.а Въззивно гражданско дело № 20231000500174 по описа за 2023 година

Производството е образувано по частна жалба на Д. Ц. С. и К. Ц. С. срещу определение от 18.11.2022г. на СГС, ГО, 5 състав, постановено по гр.д. № 2948/18г., с което е оставена без уважение молбата им по чл.248, ал.1 от ГПК.

Жалбоподателите твърдят, че обжалваният съдебен акт е незаконосъобразен, неправилен и необоснован. Считат, че СГС не е взел предвид извършените процесуални действия от процесуалния представител на ответника, както и че делото не съставлява фактическа и правна сложност. Счита, че следва да у се определи адвокатско възнаграждение от 500 лв. за представяне на отговор на исковата молба. Позовават се на Решение от 23.11.2017г. на СЕС по съединени дела С-427/16 и С-428/16г., поради което поддържат искане за намаляване на разноските на ответника под минимума, определен с Наредба №\$ 1/2004г. за МРАВ.

Затова молят въззивния съд да отмени атакуваното определение и да остави без уважение молбата на ответника.

ЗД „Бул Инс“ АД в съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорва частната жалба.

Съдът, след като обсъди доводите на страните, намира, че частната жалба е допустима като подадена в законоустановения преклузивен срок по

чл.275, ал.1 от ГПК, от легитимирана страна чрез валидно упълномощен процесуален представител и срещу съдебен акт, подлежащ на инстанционен контрол.

Разгледана по същество тя е неоснователна.

Разпоредбата на чл.248, ал.1 от ГПК предвижда процесуална възможност всяка страна да поиска допълване или изменение на постановеното решение в частта на разноските. При първата хипотеза не е необходимо тя да е представила списък на разноските по чл.80 от ГПК, докато при втората условие за допустимост на молбата за изменение е представянето на такъв. В случая се иска изменение на разноските, присъдени на ответника, поради което е без значение дали молителите са представили списък по чл.80 от ГПК. Молбата по чл.248, ал.1 от ГПК е допустима.

С обжалваното определение първоинстанционният съд е оставил без уважение искането на жалбоподателите за изменение на решението в частта за разноските като се е позовал на мотивите в решението си .

В постановения съдебен акт по съществото на спора е уважено възражение на ищците с правно основание чл.78, ал.5 от ГПК по отношение адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на застрахователя и е намалено до минималният размер съгласно чл.7, ал.2 от Наредба № 1/2004г. МРАВ и с присъдено ДДС. Неоснователно е искането в частната жалба за присъждане на адвокатско възнаграждение само за депозиране на отговор на исковата молба. Видно от протоколите от проведените открити съдебни заседания е, че процесуален представител на ответното дружество е участвал в тях и при събирането на писмени и гласни доказателства във връзка с твърденията в исковата молба и възраженията в отговора на исковата молба.

Неоснователно е искането за присъждане на адвокатско възнаграждение под минималния размер като в тази връзка жалбоподателите се позовават на решение на СЕС от 23.11.2017г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16. В него е прието, че във връзка с предвиденото разрешение в националното право да не може да се договоря адвокатско възнаграждение между адвокат и клиент под минимума съдът следва да провери, с оглед на конкретните условия, дали прилагането на такава правна уредба действително отговаря на легитимните цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това,

което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели. В определение № 28/21.01.2022г. по ч.т.д. № 2347/21г., ВКС, II т.о./ е посочено, че „не може да се приеме, че решението на СЕС позволява неприлагане на Наредбата само поради посочената в него евентуалната възможност за противоречие между чл. 101, § 1 ДФЕС и предвидените в националното законодателство, с оглед механизма за определянето им, минимални размери на адвокатското възнаграждение. Всъщност решението на СЕС възлага на националния съд да направи преценка дали разпоредбите на чл. 36, ал. 2 от ЗА и чл. 78, ал. 5 от ГПК, вр. чл. 1 от Наредба № 1/2004 г. са приети в изпълнение и насочени към постигането на легитимна цел и дали ограничаващите конкуренцията последици, произтичащи от разпоредбите, са присъщи на преследването на тази цел. Следва да се посочи, че легитимната цел на разпоредбите на чл. 36, ал. 2 от ЗА и чл. 78, ал. 5 от ГПК, вр. чл. 1 от Наредба № 1/2004 г., забраняващи договаряне, съответно присъждане на адвокатско възнаграждение в по-нисък от минималния посочен в Наредбата размер, е създаване на гаранции /наред със съществуващите в ЗАДв професионални правила за организацията, квалификацията, професионалната етика, надзора и отговорността на адвокатите/ за осигуряване на високо равнище на качеството на адвокатската услуга, включително чрез предотвратяване на всякакъв риск от влошаване на това качество и за осигуряване на защита на интересите на потребителите на тези услуги и интересите на правосъдието. Действително сами по себе си определените минимални възнаграждения не могат да попречат на който и да е адвокат да предлага услуги с посредствено качество - високият качествен стандарт на професионалните услуги зависи и от правилата за достъп до професията и за повишаването на квалификацията, както и от дисциплинарните правила, служещи, включително за гарантиране на спазването на професионалната етика. Предвид ноторния факт за големия брой вписани и практикуващи в Република България адвокати обаче, липсата на минимални

размери на адвокатските възнаграждения ще доведе до прекомерна конкуренция в предлаганите от адвокатите цени, а насърчаването на предлагането на услуги с отстъпка - до влошаване на качеството на предоставяните само от адвокати услуги и то в ущърб, както на лицата, нуждаещи се от висококвалифицирани правна защита и съдействие, така и на правосъдието. И това е така, тъй като по правило адвокатите показват ниво

на съответно познание, което потребителят може и да няма, поради което за последния ще е трудно да прецени качеството на предоставяната му услуга, а от друга страна, с оглед особеностите на българския пазар, впускането в конкуренция за предлагане на услуги с отстъпка ще доведе и до отстраняване на адвокати, предоставящи висококачествени услуги и то само поради неблагоприятния за тези адвокати избор от страна на потребителя, мотивиран основно от предлаганата цена. В този смисъл професионалните правила по отношение на адвокатите /свързани с организацията, квалификацията, професионалната етика, надзора и отговорността/, също не са достатъчни сами по себе си за постигане на високо равнище на качеството на адвокатската услуга, за предотвратяване на всякакъв риск от влошаване на това качество и за осигуряване на защита на интересите на потребителите на тези услуги и на правосъдието, а въведените допълнителни гаранции са годни, подходящи и необходими за постигането на тази цел. Следва да се вземе предвид и обстоятелството, че нивото на минималните размери на адвокатските възнаграждения, не е по-високо от съдебните разноски, включително предвидените държавни такси за достъп до съд, а равният достъп на физическите лица до правосъдие и предоставяне на ефективна правна помощ е осигурен от разпоредбите на ЗПП и чл. 38 от ЗАдв. С оглед заложеното и предвид очертаната връзка между предвидените минимални размери на адвокатските възнаграждения и качеството на услугите, предоставяни от адвокатите, настоящият състав намира, че ограниченията въведени от законодателя, въпреки присъщите им ограничаващи конкуренцията ефекти, се свеждат до това, което е необходимо за осигуряване изпълнението на визираната легитимна цел“. /Опр.№ 107/12.04.2022г. по т.д. № 607/21г., ВКС, II т.о./

Следва да се посочи, че правата на страните при прекомерно по размер претендирано адвокатско възнаграждение са гарантирани чрез разпоредбата на чл.78, ал.5 от ГПК и възможността, по изрично направено възражение, съдът да определи справедлив размер на адвокатското възнаграждение, което да заплати насрещната страна. Това не означава интервениране в сферата на отношенията между адвокат и клиент досежно размера на договореното между тях заплащане за предоставената правна помощ и съдействие. Определянето на нов размер на възнаграждението на адвоката е свързано само с разноските в гражданския процес, които страните

си дължат по реда на чл.78, ал.1 от ГПК.

Изложеното налага извод за потвърждаване на атакуваното определение.

Воден от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 18.11.2022г. на СГС, ГО, 5 състав, постановено по гр.д. № 2948/18г. , постановено по реда на чл.248, ал.1 от ГПК.

Определението подлежи на обжалване пред ВКС в едноседмичен срок от съобщението до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____